

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 18 maja 2015 r. w sprawie T-560/14: ABZ Aardbeien Uit Zaad Holding BV i in./Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 24 lipca 2015 r. przez ABZ Aardbeien Uit Zaad Holding BV, Agriom BV, Agrisemen BV, Anthura BV, Barenbrug Holding BV, De Bolster BV, Evanthia BV, Gebr. Vletter & Den Haan VOF, Hilverda Kooij BV, Holland-Select BV, Könst Breeding BV, Koninklijke Van Zanten BV, Kweek- en Researchbedrijf Agirco BV, Kwekerij de Wester-Bouwing BV, Limgroup BV, Ontwikkelingsmaatschappij Het Idee BV

(Sprawa C-409/15 P)

(2015/C 328/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: ABZ Aardbeien Uit Zaad Holding BV, Agriom BV, Agrisemen BV, Anthura BV, Barenbrug Holding BV, De Bolster BV, Evanthia BV, Gebr. Vletter & Den Haan VOF, Hilverda Kooij BV, Holland-Select BV, Könst Breeding BV, Koninklijke Van Zanten BV, Kweek- en Researchbedrijf Agirco BV, Kwekerij de Wester-Bouwing BV, Limgroup BV, Ontwikkelingsmaatschappij Het Idee BV (przedstawiciele: P. de Jong, P. Vlaemminck, B. Van Vooren, adwokaci)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Sąd naruszył prawo, orzekając w wyroku w sprawie T-560/14, że rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 511/2014 ⁽¹⁾ z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków zapewniających zgodność użytkowników w Unii z wymogami wynikającymi z Protokołu z Nagoi dotyczącego dostępu do zasobów genetycznych oraz uczciwego i sprawiedliwego podziału korzyści wynikających z wykorzystania tych zasobów nie dotyczy wnoszących odwołanie indywidualnie;
- uchylenie wyroku Sądu wydanego w sprawie T-560/14 oraz stwierdzenie, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy wnoszących odwołanie bezpośrednio i indywidualnie, a w konsekwencji uznanie odwołania za dopuszczalne;
- przekazanie sprawy do Sądu w celu ponownego jej rozpoznania co do istoty.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy – Wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo, orzekając, że zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy ich indywidualnie. Podnoszą one, że rozporządzenie dotyczy ich indywidualnie w rozumieniu art. 263 ust. 4 TFUE, ponieważ kolizja norm dotyczy dwóch traktatów międzynarodowych, których EU jest stroną (Międzynarodowej konwencji o ochronie nowych odmian i Protokołu z Nagoi do Konwencji o różnorodności biologicznej), z których pierwsza dokonuje transpozycji art. 13 Karty praw podstawowych UE dotyczącego wolności badań naukowych. W konsekwencji UE dokonała transpozycji obu traktatów międzynarodowych dwoma rozporządzeniami wywołującymi bezpośredni skutek prawny: wcześniejszego rozporządzenia nr 2100/94 – uznającego, na korzyść wnoszących odwołanie, prawo podstawowe, jakim jest wolność badań naukowych, oraz późniejszego, zaskarżonego rozporządzenia nr 511/2014 – surowo je ograniczającego. Rozporządzenia te nie wymagają ani interwencji prawodawczej na poziomie państwa członkowskiego, co więcej interwencja taka nie jest dopuszczalna zgodnie z przepisami prawa UE, ani stanowienia wykonawczych czy delegowanych aktów prawnych na poziomie UE.

W tym kontekście prawnym wnoszące odwołanie podnoszą, że zaskarżone rozporządzenie dotyczy ich indywidualnie (i bezpośrednio) w rozumieniu art. 263 ust. 4 TFUE, ponieważ spełnione są następujące przesłanki: są one członkami kategorii prawnej osób, które definiuje „szczególna cecha prawna” (jako uprawnionych z tytułu pozytywnego prawa do swobodnego dostępu do komercyjnego materiału roślinnego, tzn. wyjątek dotyczący hodowców), która nie jest określona w samym zaskarżonym rozporządzeniu, lecz w innym rozporządzeniu wywołującym bezpośredni skutek prawny, a które nie wymaga stanowienia żadnych środków wykonawczych na poziomie krajowym; zaskarżone rozporządzenie pozostaje w sprzeczności z normami wyższego rzędu, w szczególności z art. 13 Karty praw podstawowych UE oraz umowami międzynarodowymi, których UE jest stroną; przynależność do tej kategorii prawnej jest zamknięta i bezwzględna, co sprawia, że rozporządzenie dotyczy wnoszących odwołanie indywidualnie, nie w sensie społeczno-ekonomicznym, ale w sensie prawnym, ponieważ dotyczy wyłącznie pojedynczego, podstawowego wyjątku odnoszącego się do hodowców, nie naruszając praw „podobnych”.

Zarzut drugi – Wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo, nie orzekając, czy prawodawca UE miał obowiązek poświęcić szczególną uwagę sytuacji wnoszących odwołanie na podstawie wyraźnych przepisów prawnych wyższego rzędu, tam gdzie zaskarżone rozporządzenie zobowiązuje wnoszące odwołanie do nawiązania stosunku umownego, który narusza normę prawną wyższego rzędu, w szczególności art. 13 Karty praw podstawowych UE.

Zarzut trzeci – Wnoszące odwołanie twierdzą, że orzeczenie o niedopuszczalności odwołania prowadziło do powstania luki w systemie ochrony prawnej UE, naruszając art. 47 Karty praw podstawowych UE. Po pierwsze, hodowcy roślin wywodzą swe prawa bezpośrednio z rozporządzenia w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin, które jest transpozycją przez UE art. 13 Karty praw podstawowych oraz zobowiązań międzynarodowych UE zgodnie z Międzynarodową konwencją o ochronie nowych odmian roślin (konwencją UPOV). Po drugie, zaskarżone rozporządzenie nr 511/2014 nakłada bezpośrednio skuteczny obowiązek należytej staranności, za sprawą którego zaskarżone rozporządzenia jest samo w sobie transpozycją Protokołu z Nagoi, którego UE jest stroną. W obu przypadkach stanowienie środków wykonawczych przez instytucje UE (w formie aktów regulacyjnych UE) lub przez państwa członkowskie w ramach ich systemów prawnych nie jest absolutnie konieczne, a nawet dopuszczalne zgodnie z przepisami prawa UE. W konsekwencji art. 267 TFUE nie oferuje rzeczywistej możliwości dokonania kontroli sądowej, tym bardziej że nie będzie też aktów regulacyjnych w rozumieniu art. 263 ust. 4 TFUE. Wnoszące odwołanie twierdzą, że zastosowanie kryterium z pkt 92 wyroku w sprawie *Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada*, (C-583/11 P), w którym odpowiedni poziom kontroli sądowej został powiązany z odpowiedzialnością za transpozycję zaskarżonego środka prawnego, prowadzi wyłącznie do wniosku, że w niniejszej sprawie skarga bezpośrednia zgodnie z art. 263 TFEU jest jedyną dostępną i odpowiednią drogą postępowania dla przeprowadzenia kontroli sądowej.

⁽¹⁾ DZ.U. L 150, s. 59